

Zomer en winter

door: Hugo Bouter

'Het was winter'

Johannes 10:22

De seizoenen wisselen elkaar af sinds de grote vloed in de dagen van Noach. Zolang de aarde bestaat, zullen koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht niet ophouden (Gen. 8:22). Soms is dat geen prettige ervaring, bijv. als wij te maken hebben met extreem lage of juist met zeer hoge temperaturen. Zelfs in Jeruzalem kan het koud zijn in de wintermaanden. Maar de aanduiding 'het was winter' in Johannes 10 heeft ook een *symbolische* strekking. Wij vinden in deze passage enkele laatste gesprekken van de Heer met de Joden tijdens het feest van de tempelwijding, het zg. Chanoeka-feest, dat acht dagen duurde en de herinnering levendig hield aan de reiniging van de tempel – na de ontwijding door de Syriërs – door Judas Maccabeüs op 25 Kislew (onze maand December) in 165 voor Christus. Het werd gevierd op de wijze van het Loofhuttenfeest, maar droeg niet het karakter van een groot pelgrimsfeest.

Blijkbaar was de Heer Jezus nog steeds in of in de nabijheid van Jeruzalem, hoewel er al twee maanden waren verstreken sinds het Loofhuttenfeest dat wordt vermeld in hoofdstuk 7:2vv. Over enkele maanden zou het Paasfeest volgen en dan zou de Heer ter dood worden gebracht. Hier in Johannes 10 liep Zijn confrontatie met de Joodse leiders al naar een einde. Over het algemeen was het geestelijk klimaat kil en koud. Jeruzalem gonsde weliswaar van de geruchten over Hem, en er was verdeeldheid onder de Joden vanwege Zijn optreden en Zijn woorden. Maar waar was de warme liefde en toewijding jegens Hem?

Eigenlijk was die alleen te vinden in Bethanië, bij Martha, Maria en Lazarus (vgl. Joh. 12).

De tijd was gekomen dat de Goede Herder Zijn eigen schapen zou uitleiden buiten de Joodse schaapskooi. Nadat Hij het offer van Zijn leven had gebracht op het kruis van Golgotha en het in de opstanding weer had hernomen, zou er een *nieuwe* bedeling aanbreken met *nieuwe* principes en *nieuwe* mogelijkheden. Er zou een nieuwe kudde worden gevormd van schapen uit de Joden, maar ook uit de volken. Het zou één kudde worden, onder de leiding van één Herder: de opgestane Heer, de grote Herder van de schapen (Joh. 10:11-18; Hebr. 13:20).

Hoe is het gesteld met ónze relatie tot de Heer? Is er sprake van een echte liefdeband, een warme en vurige liefde voor Hem? Of is het misschien *winter* in onze harten? De Heer is machtig daarin verandering te brengen, zoals dat straks ook zal gebeuren met het Joodse volk. De Heer Jezus spreekt in Zijn rede over de laatste dingen over het uitspruiten van de vijgenboom en het aanbreken van de *zomer* (Matt. 24:32). Beseft u wel dat de *zomer* nabij is, dat alle dingen *nieuw* zullen worden? De winter zal dan voorgoed voorbij zijn. Dan is de regen (hier een beeld van *oordeel*) over, de bloemen vertonen zich op het veld, de zangtijd is aangebroken en de vijgenboom laat zijn vroege vrucht zwellen (Hoogl. 2:11-13).